

Tajemství
sídlu
Craven Manor

Darcy Coates

TAJEMSTVÍ SÍDLA CRAVEN MANOR

CRAVEN MANOR
Copyright © Darcy Coates 2017
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alexandr Neuman, 2019
Cover © Sabina Chalupová, 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-691-7 (pdf)

**TAJEMSTVÍ
SÍDLA
CRAVEN MANOR**

DARCY COATES

*Tuto knihu věnuji svým drahým čtenářům.
Děkuji vám.*

KAPITOLA PRVNÍ

Danielova bota zadržela o něco v běhounu na chodbě a vytrhla pár volných vláken. Letmo se podíval na chatrný koberec a zatočil za roh směrem k pokoji svého bratrance.

Pětipatrový činžák zoufale potřeboval péči. Tlustý bílý nátěr pokrývající zdi už dávno zežloutl. Na několika místech jej hyzdily mapy způsobené tekoucí vodou. Dvě žárovky z celkem čtyř na této chodbě nesvítily. Daniel měl pocit, že tahle budova nebyla žádný zázrak ani v dobách své největší slávy, ale teď, kdy se sem nastěhoval on, už poskytovala útočiště jen nezaměstnaným, umírajícím a lidem, kteří už neměli kam jít.

Dům zoufalých duší. Protáhl si ramena. Bolela ho od celodenního drhnutí podlahy záchodů v kasinu. Nebylo to stále zaměstnání. Většina Danielových rán spočívala v tom, že obcházel firmy, které měly u vchodu ceduli s nápisem Přijmeme výpomoc, a vyplňoval přihlášky i na ty nejméně atraktivní práce. Když už v kapse opravdu neměl ani cent, procházel vykřičenou čtvrt a hledal, jestli by ho někdo nenajal alespoň na den. Obvykle sehnal nějaké uklízení v nějakém nočním klubu, hospodě nebo některém z těch laciných hotýlků. Honorář byl hodně nízko pod

minimální mzdou, ale Daniel nebyl v pozici, kdy by si mohl vybírat.

„Danieli! Danieli!“ Drobná, vrásčitá žena vyvrávorala ze svého pokoje a zamávala na něj. Byla oblečená do běžných denních šatů, ale zřejmě si neuvědomovala, že na hlavě má pořád noční čepec. Natáhla před sebe ruku s porcelánovým talířem a mrkla přivřenými očima za silnými brýlemi. „Danieli, upekla jsem vdolky. Vezmi si!“

Daniel došel ke své sousedce stojící ve dveřích a najednou se už necítil tak unavený. „Děkuju, paní Kirshnerová. To je opravdu milé.“

Sahala mu jen někam k pasu, ale po jeho slovech jako by povyrostla. „Upekla jsem je speciálně pro tebe, Danieli. Mladý chlapec jako ty musí víc jíst.“

Daniel si vzal jeden nazdobený hnědý vdolek. Byl tuhý a trochu moc suchý, ale měl hlad jako vlk a rychle jej snědl. „Výborný. To je váš recept?“

„Ano, ano.“ Maličká žena si posunula brýle na nose o něco výš a obličejem jí přelétl úsměv. „Normálně tam mají být ještě brusinky, ale... prostě tam nejsou.“

„Aha,“ Danielovi to došlo. Rozhlédl se po jejím pokoji. Na parapetu spal její šedivý kocour Alonzo. Okno bylo bez záclon, takže světlo ozařovalo místnost. Daniel by přísahal, že když se paní Kirshnerová nastěhovala, měla víc nábytku. Na podlaze vedle křesla stál šálek čaje. Nápoj byl tmavý, ačkoliv Daniel věděl, že paní Kirshnerová má ráda čaj s mlékem. „Hm, paní Kirshnerová, vede se vám dobře? Chci říct, vyjdete s penězi?“

„Nedělej se starosti, Danieli.“ Poplácala ho po hrudníku. Měla drobné ruce, zkrivené artritidou. Její úsměv ale nepolevoval. „Máme se dobře. Zavolám dceři, víš? Příští týden mi pošle peníze.“

Dnes je úterý. Týden je dlouhá doba. A ona dceři nezavolá, pokud opravdu nepůjde do tuhého... Daniel hrábl do kapsy

pro dvacetidolarovku vydělanou uklízením záchodků. Plánoval, že si za ni koupí večeri a příští den ještě oběd, ale rozhodl se, že vlastně zase takový hlad nemá. „Vezměte si to. Není to moc, ale do příštího týdne by to mohlo stačit.“

„Ach, to ne.“ Pokusila se sevřít Danielovi prsty kolem bankovky. „Ne, ne. To jsou tvoje peníze.“

„Ale no tak.“ Zasmál se, a než stačila důrazněji protestovat, strčil jí bankovku do přední kapsičky na pletené vestě. „To je za všechny ty vdolky, co jste mi kdy upekla. Opatrujte se, paní Kirshnerová.“

„Jsi moc hodný chlapec, Danieli,“ řekla skoro šeptem a znovu k němu natáhla talíř. „Vezmi si ještě.“

„Díky.“ Vzal si další vdolek a zamával jí. Vracela se do svého pokoje. Když za sebou zavřela dveře, slyšel ji, jak svému kocourovi zpívá ukolébavku. Znělo to šťastně.

Daniel se zakousl do vdolku a zaklonil hlavu, aby se podíval na strop třicet centimetrů nad hlavou. Někde na konci chodby se rozplakalo dítě. O patro níž se hádali nějací dva muži. Světlo na konci chodby – jedna ze dvou posledních svítících žárovek – zasyčelo a zablikalo.

Dům zoufalých duší...

Vydechl nosem a namířil si to k bytu svého bratrance. Vdolek bude muset jako oběd stačit. Jestli bude mít štěstí, sežene zase zítra nějaké uklízení za peníze na ruku. Nebo – v takovou variantu ale moc nedoufal – by mohl dostat odpověď na některou ze svých žádostí o místo.

Ve městě byla sháňka po jakékoli práci a pokaždé, když přišel na pohovor, musel sedět v řadě minimálně dvaceti dalších uchazečů čekajících, až vyvolají jejich jméno. A jeho pracovní zkušenosti byly minimální. Neměl kvalifikaci. Neměl auto. Všude, kam potřeboval, se vždycky bez problému dostal na kole, ale jeho případní zaměstnavatelé požadovali nějaký spolehlivější způsob dopravy.

Byla to Hlava 22. Kdyby měl jak se dostat z města, jeho šance najít práci by se zlepšily, ale zase by neměl kde bydlet. To, že měl vůbec nějakou střechu nad hlavou, bylo vyloženě štěstí. Jeho bratranec Kyle mu nabídl, že může bydlet u něj, dokud se „nepostaví na vlastní nohy“. To bylo před půl rokem.

Na jejich dveřích byla dvě mosazná čísla. Jednička a šestka. Technicky vzato šlo o byt číslo 616, ale doplnit chybějící číslo se nikdo nenamáhal. Daniel si otřel nohy o rohožku a strčil klíč do zámku. Dveře se otevřely a Daniel takřka šlápl na bílou obálku ležící na linoleu.

„To jsi ty, Dane?“

Hlas se ozval z obýváku, spolu se zvukem explozí a střelby z automatických zbraní z Kyleovy videohry.

Daniel se sehnul pro obálku. „Jo, já. Nečekal jsem, že budeš doma.“

„Šéf odešel brzo. A tak jsem si řekl, že bych mohl zmizet taky.“ Ozval se výbuch a po něm frustrující mechanické cinkání ohlašující, že Kyle souboj prohrál. Začal hlasitě nadávat.

Dopis byl ze solidního, pevného papíru. Bylo to něco úplně jiného než ten šunt, na němž chodily účty. Chyběla na něm adresa, ale plynulým rukopisem na něm bylo uvedeno Danielovo jméno. Otočil obálku. Nikde ani žádná zpáteční adresa.

Znělka ve videohře oznámila začátek dalšího kola. Daniel za sebou zavřel dveře a s pohledem upřeným na dopis přešel do kuchyňky. Dřez byl plný talířů a hrnců pokrytých zbytky nějakého jídla, jehož základem byla rýže. Daniel otočil kohoutkem s vodou, aby hmotu připomínající lepidlo odmočil. Otevřel nezalepenou obálku.

Nikdy nedostával poštu – a zvláště ne ručně psané dopisy na kvalitním papíru, bez nadepsané adresy. Jeho první, záchvatem paniky provázená myšlenka byla, jestli to

není příkaz k vystěhování. Ale to nedávalo smysl. Byt byl napsaný na Kylea. Domáci by navíc nevyhazoval peníze za tak výstřední papír. Daniel vytáhl dopis a rozložil ho.

Text byl krátký, rukopis elegantní, se spoustou kudrlinek. Řádky byly dokonale rovné, písmena malá, skoro se ztrácela v bělostném prostoru stránky. Daniel si musel text přečíst dvakrát, než mu došlo, co v něm stojí.

*Pane Danieli Kane,
rád bych vám nabídl místo zahradníka sídla Craven Manor, s okamžitým nástupem.*

Vydejte se po Tilbrook Street až k místu, kde se u starého uschlého dubu rozdvoujuje. Zahněte doprava a po dalších třech kilometrech dojdete k budově.

Těším se na vaši bezprostřední odpověď.

Bran

Daniel otočil papír. Druhá strana byla prázdná. *To má být nějaký vtíp? Jestli ano, tak ho nechápu.* Daniel už měsíce zoufale čekal na pracovní nabídku, ale tenhle dopis byl tak bizarní, že si nedokázal představit, že by to někdo mohl myslet vážně. *Kdo napíše, kudy má člověk jít, místo toho, aby uvedl adresu? A najmout mě jako zahradníka? Ze všech povolání, která připadají v úvahu? Vždyť pro to nemám žádné zkušenosti ani kvalifikaci.*

To ale nebyla tak úplně pravda. Když ještě bydlel s nebožkou babičkou, miloval práci na zahradě. Na dvorku za jejím domem strávili o víkendech dlouhé hodiny, pleli, prořezávali, o všechno se pečlivě starali. Bylo to místo, kde se cítil v bezpečí.

Kolem čínžáku, kde bydlel teď, žádná zeleň nebyla. Kdysi někdo do chodníku před domem zasadil strom, ale dnes už tam stojí jen pařez. Daniel občas strávil celý den,

aniž viděl jedinou rostlinu, s výjimkou drobných vodních řas ve stružkách u silnice a občasného plevelu deroucího se z praskliny v chodníku. To, že mu někdo chtěl platit za práci na zahradě, mu připadalo jako sen.

Tohle ale není skutečná pracovní nabídka. Nemůže být. Někdo si ze mě vystřelil.

Voda v dřezu už z hrnců přetékala, Daniel tedy zavřel kohoutek a přešel do obývacího pokoje. Kyle seděl na pohovce. Hovl si tam v pořádném svinčíku, ale to mu zřejmě bylo jedno. Byl předkloněný a upřeně civěl na obrazovku. Jeho postavička ve hře probíhala opuštěným skladištěm, ostřelovala nepřátelské pěšáky, kteří vykukovali z úkrytů, a občas po nich hodila granát. Daniel si odkašlal, ale Kyle nereagoval. Daniel se tedy opřel zády o zeď a počkal, až jeho bratranec skončí.

Bylo těžké uvěřit, že Kyle hrával na univerzitě fotbal. Byl tenkrát hodně populární. Měl svalnatou postavu a vlasy podobně bronzového odstínu jako Daniel. Nebyl ale dost dobrý na to, aby po škole zahájil nějakou slibnou kariéru, a nakonec začal pracovat jako člen stavební party. Daniel věděl, že Kyle tvrdě pracuje, ale strava tvořená převážně sladkými limonádami a mastným donáškovým jídlem mu zničila postavu. Na černém tričku, kolem pasu napnutém na maximum, měl drobký od slaných brambůrků. Začínal tloustnout už i ve tváři a vzadu na krku. Právě teď se snažil přimět svého počítačového avatara, aby sejmul dalšího nepřátelského ostřelovače, přičemž si soustředěně hryzal spodní ret. Znělka oznámila konec hry. Kyleův tým vyhrál a Danielův bratranec vítězně výskl, načež se pozpátku zhroutil na pohovku.

„Hele,“ řekl Daniel, „to jsi mi tam položil ty?“

„A co to sakra je?“ Kyle zamžoural na stránku, ale nepohnul se ani o milimetr, aby si dopis mohl prohlédnout. „Konečně sis našel nějakou práci?“

„Ne... teda, víš, já...“

„Stejně jsem s tebou o tom chtěl mluvit. Budeme muset vzít ještě jednoho podnájemníka.“ Kyle si poškrábal strniště na bradě a dálkové ovládání hry odhodil vedle sebe na pohovku. „Já vím, nájem platíš včas, ale poplatky za služby stoupají, a to, co mi dáváš, už prostě nestačí. Už jsem mluvil s jedním kámošem v práci. Myslím, že je v pohodě.“

„Aha.“ Daniel zaznamenal důvěrně známý, nepříjemný pocit v žaludku. Popojel po zdi o pár centimetrů směrem dolů. „My tu ale máme jen dva pokoje...“

„Jasně, takže bude muset bydlet u tebe. Nemůžu si dovolit, aby mě něco budilo, chápeš? Vstávám brzo do práce.“

Kyle málokdy odcházel z domova před devátou, ale Daniel si to nechal pro sebe. „Další postel se ke mně nevejde. Už takhle tam není k hnutí.“

„Máš práci? Můžeš platit víc?“ Kyle vysunul spodní ret a zvedl obočí. „Protože jestli ne, za chvíli oba skončíme na ulici.“

„Já to chápu. Jestli potřebujeme vzít dalšího spolunájemníka... tak prostě zkrátka musíme, ne?“ Daniel si zezadu promnul krk dlaní a pokrčil rameny. „Nemohli bychom si prohodit pokoje? Tvůj je dost velký pro dvě postele a u mě bys pořád měl klid.“

„Promiň, kámo.“ Kyle zvedl ovládání hry a začal si programovat další kolo. „Je ti přece jasný, že mám tolik věcí, že by se to do toho krcálku prostě nevešlo. Hele, prosím tě, nepodal bys mi z ledničky pití, až půjdeš kolem?“

Daniel poslušně přinesl plechovku limonády, hodil ji Kyleovi a pak odešel ven z bytu. Srdce mu bušilo. Potily se mu dlaně. Z představy, že by zase musel žít na ulici – žebrat a hledat jídlo v popelnících, jak tomu bylo předtím, než ho Kyle našel – se mu dělalo špatně. Ústa měl plná kovové pachuti žaludečních šťáv.

Stál na rohožce. Poslouchal dětský pláč rozléhající se chodbou. Světlo zablikalo a každý jeho záblesk jako by ještě víc a víc napínal jeho ubohé nervy.

Přejel palcem po kvalitním papíru dopisu, který držel v ruce. Cítil jeho strukturu a hmotnost. Tohle nemohl být nějaký Kyleův vtípek. Bylo to příliš kultivované a zvláštní. Danielův bratranec dával přednost jadrnějšimu, halasnějším humoru. Jako třeba hodit Danielovi ve tři ráno do postele petardu. Jeho ložní prádlo dodnes neslo stopy tohoto žertíku.

Ale kdo jiný mi tu ten dopis mohl nechat? Určitě ne paní Kirshnerová. Tá je na kruté legrácky příliš laskavá a milá. Navíc nemá tak úhledný rukopis. A pochybuju, že někdo jiný v tomhle činžáku zná moje příjmení.

Daniel dopis skládal a zase rozkládal. Přehyby papíru byly ostré a precizní. „Nabízím vám místo zahradníka...“ mumlal si sám pro sebe.

Dětský pláč nakonec přešel do škytavky. Daniel zastrčil dopis do kapsy džínů a seběhl po schodech do vstupní haly domu, kde nechával své kolo. Už byl skoro čas večere, ale slunce ještě pár hodin nezapadne, má tedy čas zjistit alespoň to, jestli nějaký Craven Manor vůbec existuje.

Daniel žil v domě zoufalých duší a zoufalé duše by neměly být vybírávé.

KAPITOLA DRUHÁ

Daniel se na kole předklonil a vychutnával si, jak mu chladný vzduch odhazuje vlasy z obličejce. Při každé vyjíždce z města ven rád šlapal do pedálů nejrychleji, jak dovedl. Bavilo ho jezdit nahoru a dolů. Když se dostal do toho správného rozpoložení, měl pocit, že létá.

Kolem cvrlikali ptáci.

Podle instrukcí v dopise zahrnul dolů na Tilbrook Street a zjistil, že v těchto místech nikdy nebyl. Minul několik statků a odboček. Poklidnou atmosféru večera nenarušilo ani jediné auto. Jak šlapal dál a dál, domů v okolí ubývalo, až kolem sebe nakonec neviděl nic než tlusté kmeny borovic porostlé popínavými rostlinami.

Projel zatáčkou. Na konci cesty stál masivní, dávno uschlý dub. Daniel měl pocit, že se po něm jeho větve natahují jako zkřivené prsty. Byl zadýchaný. Zpomalil a zastavil ve stínu starého stromu.

Silnice u stromu ostře zatáčela doleva. Jako kdyby narazila na překážku a musela uhnout. Podle dopisu měl pokračovat doprava. Daniel se rozhlížel, ale po žádné cestě tam nebylo ani stopy. Viděl jen hustý, spleťitý porost.

Takže to nakonec přece jenom byl kanadský žertík. Otočil se a rozhlédl se kolem sebe. Zmocnil se jej takový neklid, až se mu naježily chloupky na předloktí. Nebylo těžké představit si tlupu zločinců číhajících na opuštěné silničce na zoufalého, osamělého mladíka vylákaného příslibem zaměstnání. Stačilo by jim vzít ho cihlou po hlavě a odebrat mu ledviny. Daniel věděl, že za lidské orgány se na černém trhu platí opravdu dobře. Když byl jednou v noci zvláště zoufalý, sháněl si o tom informace.

Na zaprášené silnici nebyl nikdo a nic se nehýbalo ani v porostu po obou jejích stranách. Slezl z kola. Zůstával ostražitý. Popošel blíž ke kmeni jednoho stromu.

Děti a pubertáci do něj léta vyřezávali nápisy. Některé z nich vypadaly starší než Daniel. A žádný nepůsobil nově. Mnohé z nich měly klasickou podobu srdce s iniciálami protnutého šípem. Byla tam taky říkanka, která náhle uprostřed skončila. A taky nápis *Craven Manor* a maličká šipka ukazující doprava.

Daniel se podíval tím směrem. Mezi stromy žádná cesta nevedla. Slunce zapadalo.

Jelikož se už nějakou chvíli nehýbal, začínalo mu být chladno. *Otoč se. Vrať se domů.*

Představil si, jaký večer by ho čekal: ležel by na posteli a spánek by nepřicházel. Byl by hladový. A frustrovaný. A poslouchal by, jak Kyle hraje svoje videohry. Byl by k smrti unavený, ale bolest ve svalech by mu nedovolovala usnout celé hodiny. Daniel se ušklíbl.

Vydal se k místu, kde by se cesta měla rozdvojovat, kolo vedl vedle sebe. Když přišel blíž, uviděl řadu šedivých útvarů zapuštěných do země. Z jednoho otřel prach botou a zjistil, že je to plochý patník. Zvedl hlavu. Řada vedla mezi stromy do lesa. Některé kameny trčely ze země v podivných úhlech, jak je kořeny vytlačily ze země. Jiné se probořily do půdy a takřka je nebylo vidět. Předpokládal, že před ním jsou v lese další a ukazují cestu porostem.

„No, to jsou teda věci.“ Daniel se naposledy ohlédl, aby se ujistil, že se ho nikdo nechystá unést, a pak přenesl kolo přes mohutné kořeny starého dubu.

Zdálo se mu, že se ochladilo. Lesní porost začal být tak hustý, že dovnitř nepronikalo žádné přímé světlo. Na rostlinách ulpívaly kapičky vody. Když projížděl kolem nich, padaly mu za límec a studily, až se třásl.

Cesta se klikatila zcela nahodile. Občas uprostřed mezi kameny rostl strom a blokoval další postup. Daniel pokaždé musel pátrat v okolí, kudy se vydat dál. Nijak se mu nelíbilo, jak byla cesta zanedbaná. Předpokládal, že ke Craven Manor vede ještě další cesta z jiného směru a že jej majitel domu prostě nechal jet málo používanou zkratkou. Zmocňovala se ho ale nejistota. Ptačí zpěv se ozýval zdaleka, stromy se nad ním hrozivě tyčily. Jejich kmeny byly tak silné, že kdyby je objal, nespojil by na druhé straně prsty.

Cesta vedla do vrchu. Daniela napadlo, že by tam mohl kolo nechat a vyzvednout si je na zpáteční cestě,

ale představa, že by ho pak v lese nenašel, přiměla jeho lepkavé prsty sevřít řídítka ještě pevněji. Popínavé rostliny a větve stromů se mu neustále zaplétaly do kol bicyklu, který většinou spíš nesl, než vedl vedle sebe.

V okamžiku, kdy se les konečně rozestoupil, už Daniel sotva popadal dech. Obloha tmavla soumrakem a tvary kolem něj začínaly ztrácet obrysy. Svaly ho z toho výšlapu bolely, ale když stanul před branou z tepaného železa, neubránil se úsměvu.

Takže ten dům je skutečný. Znamená to, že je skutečná i ta pracovní nabídka? Poprvé po dlouhých měsících ucítil hluboko ve svém nitru něco jako jiskřičku naděje. Přistoupil blíž k bráně a jeho optimismus vzal zase rychle za své.

Masivní ocelová konstrukce se nad ním tyčila do výše. Nahoře ji zakončovala řada nebezpečně vypadajících hrotů. Zároveň ale byla neuvěřitelně stará. Prorůstaly jí plazivé rostliny, které pokrývaly i okolní zeď. Z konstrukce brány se odlupovaly velké kusy rzi. Eroze půdy na jedné straně způsobila, že se jedno z křídel brány pootevělo. Tak akorát, aby se Daniel protáhl. Přerostlá, zpustlá zahrada za zdí v podstatě zakrývala pohled na dům. Daniel zahlédl tmavou střechu rýsující se proti soumráčnému nebi. Nebylo to daleko.

Tohle přece musí být to správné místo, ne? Ta brána ale vypadá opravdu starobyle. Na ocelové tyči táhnoucí se středem brány byl nějaký nápis. Daniel setřel špínu a prach, aby ho mohl přečíst: Craven Manor.

Doufal, že se k domu dostal zezadu. Co na tom, že je brána na rozpadnutí, pokud na pozemek z téhle strany už bůhví jak dlouho nikdo nevstoupil. A podle neutěšeného stavu zahrady Daniel předpokládal, že to musela být opravdu věčnost.

Je zvláštní, že mě sem instrukce z dopisu dovedly touhle cestou. I pokud je to zkratka, je skoro nemožné ji najít.

Škvíra v bráně byla tak akorát velká, aby se jí Daniel protáhl, ale zpátky už by to tak snadno jít nemuselo. Zaváhal – představil si, jak prchá před neúprosnými hlídacími psy, kterým od tlam odletují sliny, zatímco se mu snaží zakousnout do kotníku. Pevně sevřel rty.

Žoufalí lidé si nemůžou vybírat.

Opřel kolo o bránu, zvedl nohu, prostrčil ji mezerou a došlápl na kámen, který byl už na pozemku Craven Manor. Musel se přidržet rezavého kovu, aby se dostal dovnitř. Snažil se nezašpinit si šaty, ale ruce měl úplně černé. Nepřekvapilo by ho, kdyby se té brány nikdo nedotkl už nejmíň sto let. A přinejmenším tak stará musela už od pohledu být.

Plazivé rostliny ho chytaly za kotníky. Ztratil rovnováhu a musel se opřít o strom. Padala tma. Bylo čím dál hůř vidět. Daniel začal mít strach, jestli vůbec najde cestu domů. V dopise ale stálo, že má nastoupit okamžitě. Evidentně zoufale potřebovali zahradníka. Kdyby si to Daniel rozmyslel a odešel, majitel by si mohl myslet, že práci nechce, a nabídnout ji někomu jinému.

Cesta lemovaná dlažebními kostkami byla na pozemku zřetelnější, ale naprosto zarostlá plevelem. Rostliny se divoce proplétaly a bojovaly o prostor. Uuschlých stromů bylo zhruba stejně jako živých. Mnohé z nich ale už padly na zem a drobný hmyz je pomalu přeměňoval na kompost. Cestou k domu musel Daniel přelézt několik padlých kmenů.

Náhle jej vylekal hluboký, táhlý, melancholický křik. Hejno havranů sedělo na stromě u domu a jako by budovu hlídalo. Dva z nich vzlétli, když kolem nich Daniel procházel. Jejich křídla s vířivým šelestěním rozrážela vzduch. Pozoroval je, jak odlétají a na jejich hedvábně lesklých křídlech se odrážejí poslední zbytky denního světla.

Pak se otočil k budově a teplá jiskřička naděje, kterou živil ve svém nitru, se proměnila ve vystydlý uhlík.

Craven Manor byla mohutná stavba. Tři podlaží vyrůstala ze země jako výsměšná hrozba plná neuspořádaných výčnělků a nepravidelných říms. Přes dvacet tmavých oken střežilo vstup do budovy tvořený třemi širokými kamennými schody vedoucími ke dvoukřídlým dveřím v dřevěném rámu, nahoře zaobleném. Kamenné sloupy podpíraly balkon nad vchodem, pod nějž by se vešlo dobrých dvacet lidí.

Kámen byl starý, omšelý a pokrývaly ho šedo zelené skvrny lišejníku. Na rohu budovy vyrůstala věž, která čněla nad hřebenem střechy.

Daniel se ohlédl, jako by měl pocit, že cestou mohl minout ten správný dům. Ale nemohl. Mohutnost budovy byla skličující, ale nejhorší ze všeho byl dezolátní stav, ve kterém se dům nacházel. Mnoho okenních skel bylo prasklých, nebo v nich rovnou zela díra. Kamennými zdmi, ohlazenými desetiletými deštěmi, se táhly praskliny vytvářející složitou síť. Otvory po taškách vypadaných z břidlicové střechy přispívaly k celkovému neutěšenému dojmu. Jedno křídlo velkých dřevěných dveří bylo otevřené, ale uvnitř domu se nikde nesvítilo.

Když Daniel stoupal po ošlapaných schodech ke dveřím, pod botami mu křupalo dávno uschlé listí. Dům byl zjevně prázdný.

Daniel stál na horním schodu, třásl se a nepochyboval, že je prvním člověkem, který po desítkách let stanul na tomto místě.

Kdo může být majitelem takového domu? A proč ho nechává v takto zchátralém stavu?

Daniel došel ke dveřím. Jedno masivní dřevěné křídlo bylo pootevřené a jako by ho lákalo dál, do vstupní haly. Danielovy obavy chvíli sváděly tuhý boj se zvědavostí a ta nakonec zvítězila. Sevřel pěsti podél boků, předklonil se a strčil hlavu do dveří.

Vstupní hala byla obrovská. Kolem dokola bylo minimálně dvacet dveří. Na jejím konci stoupalo velkolepé schodiště do prvního a druhého patra. Prostředkem haly vedl koberec, ale vypadal ještě otrhaněji než běhoun v Danielově činžáku.

Čtyři stará, rozpadající se křesla byla rozestavena kolem krbu, vestavěného napravo do zdi. Bylo ale jasné, že ohniště naposledy vychladlo už velmi dávno. Dřevo v košíku vedle krbu bylo suché a jen čekalo, až ho někdo zapálí. Stejně jako všechno ostatní kolem ho však pokrývala silná vrstva prachu.

Předními dveřmi a rozbitými okny dovnitř nafoukalo listí a smetí. Pokrývaly podlahu v hale, v koutech tvořily závěje.

Tohle vypadá špatně. Radši vypadni. Daniel stál na prahu. Jednu ruku měl zdviženou, jako by se chtěl opřít o otevřené dveře, ale pořád se zdráhal čehokoli v tomto domě dotknout. *Tady nikdo nežije. A hodně dlouho už tady ani nikdo nebyl. Zmiz odsud.*

Než se však stačil otočit a vydat se na zpáteční cestu, něco jej zadrželo. V listí a špíně pár kroků před ním ležela obálka, evidentně umístěná tak, aby ji od vchodových dveří nebylo možné přehlédnout. Byla stejná jako ta, kterou Daniel našel doma za dveřmi. Včetně elegantně nadepsaného ‚Daniel‘ na přední straně.

KAPITOLA TŘETÍ

Otoč se a uteč. S tímhle místem je něco hodně špatně. Vypadni, dokud je čas.

Daniel udělal jeden zdráhavý krok do nitra budovy. Pohled upíral na obálku nesoucí jeho jméno. Její zářivá běloba ostře kontrastovala se vši tou hnědí a černí kolem.

Ať se tady děje cokoli, není to v pořádku. Nebud' blázen. Otoč se a mazej pryč.

Pod podrážkami mu křupalo listí. Daniel si olízl suché rty. Nervy měl napnuté k prasknutí a srdce mu bušilo, ale nedokázal tam tu obálku nechat ležet. Čekala, zdánlivě nevinná, pouhých pět kroků od vchodových dveří. Blížil se k ní a měl pocit, že se propadá do hluboké černé propasti. Už opravdu skoro nebylo vidět a Daniela s každým krokem ode dveří do nitra haly dál a dál pohlcovala temnota.

Natáhl se pro ten papír. Na rozdíl od podlahy, okolního nábytku a mohutného lustru nad jeho hlavou nebyla obálka vůbec pokryta prachem. Alespoň ta se tam tedy ocitla nedávno.

Daniel obálku zvedl. Byla těžší než ta u něj doma. Nakonec se opatrně ohlédl ke dveřím, jako by se bál, že se nakonec přece jen zabouchnou a on zůstane uvězněný v tomhle domě. Pak ale nadzvedl nepřilepenou chlopeň obálky. Byl v ní dopis a dva ploché kulaté předměty. Daniel napřed vyndal dopis. Tvořily jej dva samostatné listy. Stejně jako pozvánka do Craven Manor byl první vzkaz stručný a napsaný drobným zdobným rukopisem.

*Pane Kane,
vaší povinností bude udržovat čistotu v kryptě a pečovat o zahradu, jak nejlépe dokážete. Pokud budete potřebovat nějaké zásoby, vzkaz s vašimi požadavky zanechte na krbové římsě v hale. Pokud byste chtěl bydlet v domku zahradníka v rohu na konci zahrady, je vám k dispozici. Bude-li vaše práce uspokojivá, plat budete dostávat týdně.*

Bran

Plat budete dostávat týdně... Na dně obálky o sebe cinkaly ty dva kulaté předměty. Daniel si je vysypal na dlaň. Byly

to mince, ale nevypadaly jako žádná současná měna. Byly větší a poměrně těžké. Na přední straně měly vyražený rodový erb. Zdálo se, že jsou zlaté. *Tohle je moje výplata?*

Byl tam ještě druhý list papíru. Daniel jej zvedl k očím, aby ho mohl přečíst.

Pravidla:

Na pozemek nesmí vstoupit nikdo cizí.

Nevstupujte do věže.

Neopouštějte domek zahradníka mezi půlnocí a úsvitem.

Zatáhněte si závěsy. Zamykejte dveře. Když uslyšíte klepání, neotevírejte.

„Tak jo.“ Slova z něj vyklouzla skoro šeptem. Daniel pečlivě složil oba listy papíru a vrátil je do obálky. „Jasně. Ne. Ani náhodou.“

Byl zoufalý, ale ne šílený. Opuštěný dům, dopisy, zlověstná pravidla – všechno se to smíchalo do jednoho velkého pocitu „tady něco smrdí“. V jeho situaci bylo lehkomyslné vydat se po zarostlé stezce k tomu, co nemohlo být ničím jiným než hlavní branou sídla.

Ještě nezodpovědnější však bylo vstoupit do opuštěné budovy jen proto, že viděl tu obálku se svým jménem. Přijmout tady místo zahradníka bylo jako žádat o zápis na seznam nezvěstných.

Budovou se ozval škrábavý zvuk. Vypadalo to, že přichází odněkud z horních pater, a rozléhal se tak, až Daniel mimoděk o krok ustoupil. Čekal, že se nahoře na schodech někdo nebo něco objeví, ale v šeru tonoucí, pavučinami pokrytá odpočívadla nahoře zůstala prázdná.

Že by nějaké zvíře? Ti havrani by se rozbitými okny pravděpodobně protáhli. Daniel byl přesvědčený, že je v domě sám, ale nervy měl jako struny a nehodlal tam čekat, dokud se neukáže, že se mylí.

Mince pořád držel v levé ruce. Ten večer a možná i pár dalších večerů by za ně mohl dostat něco k jídlu. Nebyl ale zloděj a nechtěl dělat potíže.

Vhodil mince zpátky do obálky a položil ji tam, kde ji našel, na listím pokrytou mramorovou podlahu. Potom couval ke vchodovým dveřím a neustále očima kontroloval halu i odpočívadla horních pater, dokud dveřmi nevyšel ven.

Na stromě u vchodu do domu zůstal jeden velký havran. Vypadal staře. Jeho peří mělo zaprášený šedavý odstín, a když se přesouval po větvi, jeho pohyby byly pomalé. Když ale Daniel sbíhal po polokruhových schodech, sledoval ho upřeně jako dravec svou obět.

Při Danielově návratu zanedbanou zahradou už naplno vládla noc. Ztratil orientaci a nevěděl, kudy k bráně. Ze země občas vykukovaly kameny, ale zdálo se, že cesty vedou nejrůznějšími směry. Daniel jednu zvolil, modlil se, aby to byla ta správná, a prodíral se mezi dvěma trnitými keři. Hlavně co nejrychleji pryč.

Dům za jeho zády jako by ho pozoroval. V průčelí zelo tolik oken. A všechna černá a studená. Kdyby byl někdo uvnitř, mohl by Daniela sledovat skryt v dokonalé temnotě obklopený pavučinami a prachem.

Ta myšlenka byla absurdní. Vzhledem k havarijnímu stavu nemohl v domě nikdo žít. *Kdo ale poslal ten dopis? A proč chtějí uvést zase do pořádku tu zahradu?*

Instrukce v dopise zmiňovaly kryptu. Daniel ji ale na své cestě pryč ze zahrady nezahlédl. Buď byla skryta za domem, nebo tak obrostlá zelení, že prostě nebyla vidět. Daniel se dál prodíral kupředu a vklopýtal na malou loučku. Kolem prázdného, prasklého pítka pro ptáky tam stály mramorové sochy pokryté stopami po tekoucích pramíncích vody. Danielovi připadalo, že kámen pláče. Sochy zobrazovaly ženy, kentaury a mýnotaury vystupující z popraskaných

sloupů. Hlavy měli zvrácené k obloze a ústa otevřená v němém křiku. Daniel se snažil odvrátit zrak.

Cestou k domu žádné sochy nemíjel. Prohrábl si vlasy prsty obou rukou a pokoušel se nepodlehnout panice.

Vířivý zvuk nad hlavou Daniela vyděsil. Vyjekl a klopýtavě vrazil do jedné ze soch. Zachytil se mramoru a sklonil se před tmavým stínem nad sebou.

Přímo nad ním přeletělo hejno havranů. Jejich křídla dělala značný hluk – u ptáků v letu takový lomoz obvykle nezaznamenával. Za pár vteřin ale bylo po všem. Daniel se přerývaně nadechl a pustil se sochy. Byla to řecká dívka, které při vylévání vody z amfory sklouzlo roucho a odhalilo lákavou nahotu. Ve spárách sochy se usadila špína a přeměnila je v černé linky... zvláště kolem očí. Dívka vypadala, že pláče.

Když od ní Daniel s tlukoucím srdcem a bolestně sevřenou hrudí couval, zahlédl mezi dvěma stromy vysokou kamennou zeď. Pokračoval podél ní směrem doleva, kolem dalších trnitých keřů a vyschlého jezírka. Křoví bylo husté, a v cestě se navíc náhle objevila kovová lavička. Vylezl na ni a slyšel, jak pod jeho vahou vrže. Když seskočil na její druhé straně, v dálce před sebou uviděl bránu do zahrady. Tělem mu proběhla vlna úlevy a zahřála jeho chladem tuhnoucí údy.

Zbytek cesty běžel, přeskakoval hustý porost a ani si nevšiml, že se rukávem zachytil za větev jednoho suchého stromu a natrhl si ho. Doběhl k bráně a protáhl se úzkým otvorem. Jeho kolo tam čekalo. Bez ohledu na protesty unavených svalů si je přehodil přes rameno.

Věnoval poslední pohled budově Craven Manor. Stromy skrývaly všechno s výjimkou rozbité, tmavé břidlicové střechy a části věže. Bylo mu jasné, že je to jenom zrakový klam, ale na vteřinu měl pocit, jako by se v jednom z oken věže něco pohnulo.

* * *

„Ahoj, tak jsem zpátky.“ Daniel strčil do dveří, aby se otevřely, ale na rohožce strávil ještě minutku čištěním bot. Věděl, že musí vypadat dost šíleně. Cítil, že má listí ve vlasech a ruce špinavé od toho, jak se prodíral mezi stromy. Alespoň že kolo z toho všeho vyšlo bez úhony. „Nebudeš věřit, co se mi stalo...“

„Ahoj.“

Na pohovce v obýváku seděl vedle Kylea nějaký cizí člověk. Dlouhé vlasy měl stažené do ohonu a v podpaží se mu na košili skvěly dva velké koláče potu. Hráli s Kylem nějakou střílečku, když ale Daniel vešel do místnosti, Kyle hru zastavil.

„Čau, kámo.“ Kyle se opřel zády o polštář za sebou a zakřivil se. Vypadal, jako kdyby se ze všech sil snažil zadržet výbuch smíchu. Něco v jeho výrazu Danielovi říkalo, že ta legrace míří na jeho účet. „Že ti to ale trvalo, než ses dostal domů. Pamatuješ, jak jsme se bavili, že vezmeme třetího spolubydličího? Tohle je Fletch.“

„Ahoj,“ řekl znovu Fletch. Tentokrát zvedl jeden prst z dálkového ovládání, aby Daniela pozdravil.

„Ahoj. Aha. Páni.“ Daniel se zmohl na krátké zasmání. „To teda bylo rychlý.“

Kyle se dálkovým ovládáním poškrábal na tváři. „Jo, Fletch se rozešel s holkou, takže tady s náma bude nějakou dobu bydlet. Vezme si tvůj pokoj. Pohovka ti bude stačit, ne?“

Daniel několikrát otevřel a zase zavřel pusou. Všechno se to dělo nějak moc rychle. Byl unavený a hladový a jediné, po čem toužil, bylo přijet domů, osprchovat se a zalézt do postele. „Vlastně bych si svůj pokoj radši nechal, jestli to nevadí.“

„Není tam místo na druhou postel.“ Kyle pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že se nedá nic dělat. „A Fletch